

Až do momentu, kdy jsem uprostřed Hvozdu narážela na arogantního polovičatého démona se schopností je nejen slyšet, ale i mi do nich bezostyšně kecat.

Podé mnou se ozvalo uražené zamručení. Ignorovala jsem ho.

Kdesi mezi kameny a kapradím se mihla černá šmouha. Větší než ježek a menší než vlk.

Můj věrný kocour Grimor. Byl kocourem asi stejně tak, jako bylo to démonické stvoření klisnou. Oba ještě včera v noci zuřily jako mocnosti spletené ze stínů a svou výškou převyšovaly každý dům ve vesnici.

Vesnice.

Sotva jsem na ni pomyslela, stáhl se mi žaludek a pod nosem mě zaštipal kovový pach krve.

Plíce se mi roztáhly v trhaném nádechu. Odrazila jsem se od kmene, přeběhla větev a skočila do prázdna.

Volnost. Svoboda. Vítr ve vlasech.

Zapraskání.

V momentě, kdy se špičky mých bot dotkly shnilé větve a má váha se na ni přenesla, zlomila se jako klacík.

Se zasypáním jsem se rozmáchla kolem sebe ve snaze zarýt drápy do nejbližšího kousku kůry, ale větévky se mi lámaly pod prsty a z nitra se mi vydral překvapený skřek, když jsem kolem sebe náhle ucítila víc volnosti, než bych čekala.

Řítla jsem se k zemi.

Tělo se mi přetočilo do dřepu. Reflex. Ted'. Narážím do kamenů. Odřu se. To se zahojí.

Svist vzduchu kolem uší.

Cosí se ale kolem mě sevřelo a rozhodně to nebyly tvrdé balvany olezlé mechem.

Toren.

Svíral mě jednou rukou pod stehny, druhou kolem zad, zatímco se můj trup natiskl k jeho hrudi. Nezavrávorat. Jen na mě shlížel s tím svým tichým nesouhlasem,

„Když už zbytečně riskuješ, aspoň se nauč rizika vyhodnocovat,“ zavrčel sotva slyšitelně. Stříbřité oči se mi teď přímo zabodávaly do duše.

„Chybami se člověk učí,“ oponovala jsem a přála si, aby můj vlastní hlas nezněl tak přerývavě. Srdce se mi stáhlo. Držel mě v náručí, jako kdybych nevážila víc než pytel peří. Tělo měl stále potřísněné krví. Narozdíl ode mě se nevykoupal. Hlídkoval. Celou dobu hlídkoval vedle mé chatrče.

Cukla jsem sebou ve snaze se mu vymanit z náruče. „Pusť mě na zem.“

Obočí se mu ale svraštilo. Mimo to se mu ale nepohnul jediný sval. Nesnažil se mi vyhovět. Ve tmě se zdály být jeho oči skoro černé. Blížil se nov a stříbřité jiskry v pohledu ustupovaly, když na ně nesvítily měsíční paprsky. Jen slabě zářily z bohy vytesané tváře.

Měkce a přesto nesmlouvavě.

„Ty nejsi člověk, čarodějko. Chceš dělat věci po svém? Dobře. Pošetilost si ale nemůžeš dovolit. Tohle je Hvozď. Ten chyby neodpouští,“ div ta slova nezašeptal, jako kdyby on sám nebyl nic víc než přeludem. Šálením mysli.

Ale srdce v jeho hrudi bilo jasně a zřetelně.

Na malý moment stiskl mé tělo silněji. Sotva jsem chtěla oponovat, tasit drápy a klidně se s ním porvat, postavil mě na balvan.

Jako malé děcko.

„Nemusel jsi mě chytat. Zvládla bych to.“

Bez mrknutí oka mi hleděl do tváře. Ted' jsme byli stejně vysocí. „Stejně jako jsi zvládla, když jsem tě